ἐκδηλώση τὴν πλούσια ζωτικότητά του τὸν ἔκανε ὥρες-ὥρες νὰ τρέμη—σὰν τὸ ἄλογο ποὺ θέλει νὰ τρέξη ἐλεύθερο στὸν ἀνοιχτὸ κάμπο...

—Κάτι παραπάνω κι' ἀπὸ βασιλιᾶς! ἐπανέλαβε ὁ λοχαγός, ἀνατριχιάζοντας ἀπὸ τὴ συγκίνησι.

—Ναί, ἀγάπη μου, κάτι παραπάνω κι' ἀπὸ βασιλιᾶς! εἶπε ἡ Ντεζιρὲ ἀναστενάζοντας καὶ σφίγγοντας τὸ χέρι του. Δὲν μοῦ λὲς ἀλήθεια,—συνέχισε ἀποτεινομένη στὸν τσοπάνο,—θὰ ζήσουμε κι' εὐτυχισμένοι;

—Δὲν θὰ ζήσετε μαζύ, εἶπε θλιβερὰ ὁ τσοπάνος. Ὄχι, δὲν θὰ ζήσετε ποτὲ μαζύ!...

—Τί εἶνε αὐτὰ ποὺ λές! φώναξε ἡ Ντεζιρὲ μὲ μάτια δακρυσμένα.

Μὰ ὁ λοχαγὸς ἔπιασε τὸ κεφάλι της μὲ τὰ δυό του χέρια, τὴν κύτταξε στὰ μάτια καὶ τῆς εἶπε:

—Ὅλα αὐτὰ εἶνε παραμύθια, ἀγάπη μου! Δὲν πρέπει νὰ τὰ πιστεύουμε!

—Ἐλᾶτε, εἶνε καιρὸς πειὰ νὰ γυρίσουμε σπίτι μας! εἶπε καὶ ὁ Ἰωσήφ. Ἀρκετὰ μείναμε ἐδῶ...

—Μιὰ στιγμή! τὸν σταμάτησε ἡ μυλωνοῦ. Σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ πῆτε τὰ ὀνόματά σας, πρὶν φύγετε. Ὁ μπάρμπα Νικοντοὺ λέει πάντοτε τὴν ἀλήθεια... Γιὰ νὰ προφητεύση, λοιπόν, ἕνα μέλλον τόσο λαμπρὸ γιὰ ὅλους σας, κάτι θὰ ξέρη... Δὲν μπορῶ ν' ἀφήσω νὰ περάσουν βασιλιάδες καὶ βασίλισσες ἀπὸ τὸ φτωχικό μου, χωρὶς νὰ μοῦ ἀφήσουν μιὰ ἀνάμνησι... Κάνετέ μου, σᾶς παρακαλῶ, τὴ χάρι νὰ βάλετε τὶς ὑπογραφές σας σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ κατάστιχο...

Οἱ νέοι δὲν θέλησαν νὰ χαλάσουν τὸ χατῆρι τῆς ἀγαθῆς μυλωνοῦς.

—Ὑπόγραψε καὶ σύ! εἶπε ἡ Ντεζιρὲ στὸν ἀδελφὸ τοῦ Ἰωσήφ, ὁ ὁποῖος πλήρωνε αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὴ μυλωνοῦ.

Καὶ τότε ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἰωσὴφ ἀγκάλιασε τὴ νέα, τὴν φίλησε στὸ μέτωπο, ὕστερα πῆρε τὴ χηνόπενα κι' ἔγραψε σὲ μιὰ ἄκρη τοῦ καταστίχου τὸ ὄνομά του, μὲ χέρι σταθερὸ καὶ ἀποφασιστικό. Καὶ ἡ ὑπογραφὴ ἐκείνη ἔλεγε: ***Ναπολέων Βοναπάρτης!***

. . . . . .

Τὸ κατάστιχο τῆς μυλωνοῦς σώζεται ἀκόμα στὸ Ναπολεόντειο Μουσεῖο τῶν Παρισιῶν. Ἡ προφητεῖες τοῦ γέρου τσοπάνου βγήκανε ὅλες ἀληθινές. Ὁ Ναπολέων ἔγινε κάτι παραπάνω κι' ἀπὸ βασιλιᾶς. Κατώρθωσε νὰ κάνη τὸν ἀδελφό του Ἰωσὴφ βασιλέα τῆς Ἱσπανίας καὶ τὴ γυναῖκα του τὴν Ἰουλία βασίλισσα. Ὅσο γιὰ τὴν Ντεζιρέ, ὁ μπάρμπα Νικοντοὺ δὲν εἶχε ἄδικο λέγοντας πὼς δὲν ἐπρόκειτο νὰ ζήση μαζὺ μὲ τὸ Ναπολέοντα. Ὕστερ' ἀπὸ λίγο καιρό, διέλυσαν τὴ μνηστεία τους. Μὰ ὁ αὐτοκράτωρ φρόντισε ἀργότερα νὰ τὴν παντρέψη μὲ τὸ στρατηγὸ Μπερναντόνε, τὸν ὁποῖο ἔκανε βασιλέα τῆς Σουηδίας. Κι' ἔτσι ἔγινε καὶ ἡ Ντεζιρὲ βασίλισσα!

ΡΑΥΜΟΝΔΟΣ ΚΡΥΣΑΡ

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

—ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ

Τὸ ζωντανὸ ποντίκι ἀξίζει περισσότερο ἀπ' τὸ ψόφιο λιοντάρι.

Ρωσσική

Καλοὶ-κακοί, ὅλοι πρέπει νὰ ζοῦμε.

Ἱσπανική

Κάλλιο νὰ ζῆς σὲ φτωχικὴ καλύβα, παρὰ νὰ σὲ θάψουν μέσα σὲ φέρετρο βασιλικό.

Γερμανική

Ὅποιος ζῆ μόνο μ' ἐλπίδες, μένει νηστικὸς τὸ βράδυ.

Ἱσπανική

Δὲν ἀξίζει νὰ ζῆ ἐκεῖνος ποὺ ζῆ μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό του.

Ὁλλανδική

Ζοῦνε πιὸ καλὰ ἐκεῖνοι ποὺ ξυπνοῦνε πιὸ πρωΐ.

Ἀγγλική

Ἐκεῖνος ζῆ πραγματικά, ποὺ ζῆ σὲ ἡσυχία.

Ἰνδική.

Ὅταν ζῆς μὲ τὰ ποντίκια, στὴν ψάθα θὰ ψοφήσης.

Σκωτσέζικη.

Ὅταν ζῆς μὲ τὸ μαχαῖρι, τίμιο θάνατο δὲν θἄβρης.

Γερμανική.

Δὲν ζῆ κανένας ὅπως θέλει, ἀλλὰ ὅπως τοὔρθει ἡ ζωή.

Τουρκική.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΑΠΑΔΕΣ

Ὅ,τι εἶνε ὁ παπᾶς, τέτοιος θάναι κι' ὁ διάκος.

Ἱσπανική.

Ἡ λίγες προσφορὲς τῶν Χριστιανῶν, κάνουν τὸν παπᾶ νὰ κλέβη τὸ λάδι τῆς ἐκκλησίας.

Ρωσσική.

Πάντα ὁ παπᾶς ξεχνάει νὰ φροντίζη γιὰ τὸν διάκο.

Οὐγγρική.

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

(Τοῦ ΣΤΕΚΕΤΤΙ)

Ἔρχεσαι ὠχρὸ, φθινόπωρο, πικρό, συννεφιασμένο
καὶ στὴ θλιμμένη μου καρδιὰ, γιὰ μιὰ ψυχὴ πανώρια,
ψυχὴ ἀγαπημένη μου, ποὺ μ' ἄφησε γιὰ πάντα,
τὰ δάκρυά μου χύνονται, πικρὰ στὸν ἐρχομό σου.

Ψυχή, ποὺ κάτι τι σφιχτὰ μᾶς ἀνταμώνει ἀκόμα,
ποὺ τόσο τὴν ἀγάπησα, ποὺ τόσο μ' ἀγαποῦσε,
ποὺ τὸ στερνὸ μοῦ ἄφησε ἐδῶ χαιρετισμό της
κι' ἐγὼ γιὰ κείνη τόνισα τὸ ὕστερνὸ τραγοῦδι...

Ἦταν σὰν τώρα κι' ἔπεφταν τὰ φύλλα μαραμένα
στολίζοντας ἀνάλαφρα σὰν νεκρικὰ λουλούδια
τὸ κάτωχρό της πρόσωπο καὶ τὰ λευκά της στήθια.

Τώρα ξανάρχεσαι βαρύ, φθινόπωρο, θλιμμένο
—τώρα ποὺ τὰ φτερά, γιὰ μέ, κλειστῆκαν τῆς ἐλπίδας—
νὰ ράνης μὲ τὰ φύλλα σου τὸν τάφο τῆς καρδιᾶς μου!...

ΕΙΝ' Η ΦΤΩΧΗ ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ

(Τοῦ ΕΡ. ΧΑΙΝΕ)

Εἰν' ἡ φτωχὴ καρδιά μου πικραμένη
κι' ὅμως ὁ Μάης λάμπει ὅλος χαρά.
Στὴ φλαμουριὰ ἀκουμπάω τὴν ἀνθισμένη
ἐκεῖ ποὺ ἀνθίζει τοῦ βουνοῦ ἡ πλαγιά.
Τὸ βλέπω ἀπὸ ψηλὰ νὰ κυματίζη
τὸ γαλανὸ κανάλι, σιωπηλά.
Σὲ μιὰ βαρκοῦλα ἕνα παιδὶ σφυρίζει
ρίχνοντας καὶ τ' ἀγκίστρι στὰ νερά.
Ἀπλώνονται ἀπὸ κεῖ χαριτωμένα
σὲ μιὰ μικρὴ καὶ πλουμιστὴ μεριά,
ἄνθρωποι καὶ λειβάδια ὁλανθισμένα,
σπιτάκια, ζῶα, περβόλια δροσερά.
Πλένουν ἐδῶ κορίτσια, πλαϊ-πλαϊ
κι' ἄλλα χορεύοινε στὴ χλόη ἐκεῖ.
Ὁ μύλος διαμαντόσκονη σκορπάει:
Ἀκούω τὴ μαχρινή του τὴ βοή.
Στὸν πύργο τὸν παλιό, τὸν μαυρισμένο
εἶνε στημένη μιὰ μικρὴ σκοπιά.
Ἕνα παιδὶ ροδοκοκκινισμένο
ἀνεβοκατεβαίνει ἐκεῖ συχνά.
Νὰ ρίξη τὸ τουφέκι του γυρεύει,
ποὺ ἀστράφτει μέσ' στὸν ἥλιο χαρωπό.
Στὸ στῆθος του τὸ φέρνει, σημαδεύει...
—Ἀχ, νάτανε νὰ μ' ἔρριχνε νεκρό!..

ΣΟΥΛΤΑΝΟΠΟΥΛΑ

(Τοῦ ΕΡ. ΧΑΙΝΕ)

Ἡ ὥμορφη Σουλτανοποῦλα
πάει στὴ βρύση καὶ γυρίζει
πρὶν ὁ ἥλιος βασιλέψει
—κι' ὅλο τὸ νεράκι ἀφρίζει.—

Στὴν πηγὴ στέκετ' ὁ σκλάβος
—κι' ὅλο τὸ νεράκι ἀφρίζει—
πρὶν ὁ ἥλιος βασιλέψει,
κι' ὅσο πάει καὶ κιτρινίζει.

Ἕνα βράδ' ἡ ὡραία Σουλτάνα
τὸν ρωτάει: — «Τ' ὄνομά σου
νἄξερα ἤθελα κι' ἀκόμα
τὴν πατρίδα, τὴ γενιά σου...».

Καὶ τῆς λέει:—«Μαχμοὺτ μὲ λένε
κι' εἶμαι κάτω ἀτ' τὴ Γεμένη...
Ἄχ, ἀτ' τὴ γενιὰ εἶμ' ἐκείνη
ποὺ σὰν ἀγαπάει πεθαίνει!».

Μετάφρ. Π. ΡΑΓΙΣΗ

ΑΥΡΙΟ

(Τοῦ ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ)

Αὔριο, ὅταν ἡ αὐγή, ἡ λευκοφόρα κόρη
σκορπίσει τ' ἄσπρο της τὸ φῶς σὲ κάμπους καὶ κλαριά,
θὰ φύγω· δάση θὰ διαβῶ, θὲ νὰ περάσω ὄρη,
γιατὶ ἀπὸ σένα δὲν μπορῶ νὰ ζῶ πειὰ μακρυά.
Θὰ περπατῶ... Τὰ μάτια μου θὲ νἄχω καρφωμένα
στὴ σκέψι ποὺ μερόνυχτα σκληρὰ μὲ τυραννεῖ...
Δὲν θὰ μιλήσω κανενὸς καὶ δὲν θὰ ἰδῶ κανένα,
κι' ἡ μέρα θὰ μοῦ φαίνεται σὰν νύχτα σκοτεινή.
Μόνος, σκυφτός, ἀγνώριστος, βαρὺ θὰ σέρνω βῆμα
κι' οὔτε τὴ δύσι θὲ νὰ ἰδῶ νὰ γέρνη (στὰ νερά.
καὶ θὰ σκεπάσω, ὅταν θἀρθῶ, τὸ φτω- (χικό σου μνῆμα
μὲ πράσινα βαγιόκλαρα καὶ ρείκια (δροσερά.

Μετάφρ. Θ. ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗ